

عنوان مقاله:

شکل گیری ملی گرایي در ایران (مطالعه موردی: پهلوی اول)

محل انتشار:

ماهنامه پژوهش ملل، دوره 5، شماره 49 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

علیرضا مومن صفایی - کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه رازی

علی اکبر علینی - کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

اولین شکل گیری ملی گرایي (ناسیونالیسم) بعنوان ایدئولوژی حاکم را می توان در دوره پهلوی اول دانست، این مقطع از آنجایی شایسته بحث و تامل جدی است که ادراکات و تصوراتی که در ساختار سیاسی دوره پهلوی اول ترویج شد، مبنای مباحث و مجادلاتی شده است که تا به امروز امتداد یافته است. این مقاله می کوشد تا ضمن فهم روند تثبیت الگوی هویت ناسیونالیستی در دوره پهلوی اول، عناصر و مولفه های درونی آنرا که حول چهارمحور اصلی وحدت ملی، باستان گرایی، دلبستگی به وطن، تداوم سلطنت و موقعیت محوری شاه مورد تحلیل قرار دهد. در ادامه این بحث، جهت گیری و سیاست خارجی ایران در دوره رضاشاه، که عمیقا متاثر از رویکرد ناسیونالیستی در مناسبات بین المللی ایران مورد بحث قرار می گیرد. در همین خصوص این سوال مطرح می شود که: هویت دولت در ایران عصر پهلوی اول بر پایه چه اصولی شکل گرفته و تاثیر آن بر سیاست خارجی و مناسبات بین المللی ایران چگونه بوده است؟ در پاسخ، این فرضیه مطرح می شود که هویت دولت ایران در عصر پهلوی اول بر پایه تمرکز بر حس ناسیونالیسم ایرانی در کشور بده که به لحاظ تقلید از فرهنگ غرب و جدایی از فرهنگ ایرانی، باعث ناکارآمدی در امور داخلی و عدم سیاست خارجی درست در مناسبات بین المللی گردید. این تحقیق با استفاده از منابع کتابخانه ای و با رویکردی تاریخی- تحلیلی نگاشته شده است.

کلمات کلیدی:

ملی گرایي، پهلوی اول، باستان گرایی، رضاشاه، مدرنیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1242804>

